

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **JUDr. F. K.**, zastoupen Mgr. Petrou Kučerovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic České republiky, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2016, č. j. 30 A 100/2015 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Osoba zúčastněná na řízení, zastoupená společností PRAGOPROJEKT, a.s. (dále jen „PRAGOPROJEKT“), zahájila v roce 2009 jednání s žalobcem o uzavření kupní smlouvy ohledně pozemku parc. č. X v k. ú. H., který chtěla využít při výstavbě dálnice D11. Žalobce dopisem ze dne 29. 12. 2009 návrh smlouvy odmítl, protože nesouhlasil s navrhovanou kupní cenou.

[2] Znovu byl žalobce osobou zúčastněnou na řízení osloven s návrhem kupní smlouvy dopisem ze dne 1. 7. 2013. Žalobce tento návrh opět odmítl pro nesouhlas s kupní cenou.

[3] Dne 23. 10. 2013 osoba zúčastněná na řízení, zastoupená společností PRAGOPROJEKT, podala k Městskému úřadu Jaroměř (dále „městský úřad“) žádost o zahájení vyvlastňovacího

řízení. Navrhla, aby byl výše uvedený pozemek vyvlastněn za účelem uskutečnění stavby dálnice D11.

[4] Dne 2. 6. 2014 byl žalobce vyrozuměn podle § 19 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), o zahájení vyvlastňovacího řízení. Žalobce na to zareagoval podáním, v němž mimo jiné namítl, že společnost PRAGOPROJEKT nebyla oprávněna jménem státu podat žádost o vyvlastnění jeho pozemku, dále, že znalecký posudek neurčil obvyklou cenu pozemku, a konečně, že nebyly splněny podmínky pro zahájení vyvlastňovacího řízení.

[5] Podáním ze dne 22. 4. 2015 vzala osoba zúčastněná na řízení žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení zpět, neboť „*mezi účastníky došlo k dohodě o získání potřebných práv k pozemku*“.

[6] Na toto podání žalobce odpověděl, že souhlasí se zastavením řízení, které proti němu bylo od počátku vedeno podle jeho názoru v rozporu s právem. Dále uvedl, že požaduje náhradu nákladů správního řízení ve výši 6 800 Kč, nákladů za právní zastoupení ve výši 63 300 Kč a nákladů za znalecký posudek, který si nechal zpracovat, ve výši 24 200 Kč.

[7] Na základě výzvy městského úřadu osoba zúčastněná na řízení v dalším podání uvedla, že její podání ze dne 22. 4. 2015 bylo zpětvzetím žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení ve smyslu § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „*správní řád*“), a že navrhuje, aby správní orgán předmětné řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil.

[8] Usnesením ze dne 23. 6. 2015, č. j. 72/2015, městský úřad vyvlastňovací řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavil. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že osoba zúčastněná na řízení vzala svoji žádost zpět. O žádosti rozhodl přesto, že žalobce uplatnil námitku podjatosti podle § 14 správního řádu, o níž nebylo rozhodnuto, což městský úřad odůvodnil tím, že se jedná o věc, která nesnese odkladu, s ohledem na zásady legality, legitimního očekávání a procesní ekonomie. Rozhodování o namítané podjatosti by vedlo podle městského úřadu pouze k průtahům, navíc bylo v dané situaci nepochybné, že řízení musí být zastaveno.

[9] Žalobce podal proti tomuto usnesení odvolání. Podle žalobce se jednalo o sporné řízení, a tudíž měl městský úřad podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zjistit, zda zde nebyly vážné důvody na straně žalobce, pro které by případně se zpětvzetím z vážných důvodů nesouhlasil. Také měl rozhodnout o nákladech řízení podle § 141 odst. 11 správního řádu.

[10] Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2015, č. j. 20912/DS/2015-3-Ma, žalovaný žalobcovu odvolání zamítl a potvrdil usnesení městského úřadu. Žalovaný dospěl k závěru, že se nejednalo o sporné řízení ve smyslu § 141 správního řádu. Proto nebylo možné aplikovat § 66 odst. 1 písm. a) část věty za středníkem ani § 141 odst. 1 správního řádu, neboť tato ustanovení dopadala pouze na sporná řízení.

II.

[11] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. V ní namítl, že rozhodnutí bylo vydáno podjatými pracovníky žalovaného a bylo jím potvrzeno rozhodnutí vydané taktéž podjatými pracovníky správního orgánu prvního stupně. Dále měl za to, že řízení mělo být zastaveno z jiných, přednostních, důvodů, konkrétně pro nedostatky v návrhu na jeho zahájení. Řízení tedy mělo být zastaveno ihned, nikoliv až po téměř dvou letech na základě zpětvzetí žádosti. Správné označení důvodu pro zastavení řízení žalobce považoval

pokračování

za významné z hlediska svých nároků na náhradu újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Konečně žalobce namítl, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů vyvlastňovacího řízení podle § 141 odst. 11 správního řádu a § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění.

[12] Krajský soud v Hradci Králové žalobu zamítl. Námitky týkající se podjatosti zaměstnanců správních orgánů odmítl s tím, že v dané věci nemohlo být rozhodnuto jinak než zastavením řízení, ať už by rozhodovala podjatá, či nepodjatá úřední osoba. Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že předmětné vyvlastňovací řízení nebylo sporným řízením. Souhlas či nesouhlas žalobce se zastavením řízení tak byl z hlediska § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu irelevantní a stejně tak nemohlo být rozhodováno o nákladech řízení podle § 141 odst. 11 správního řádu. Dle krajského soudu nebylo ani nemělo být řízení zastaveno podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění, tudíž nebylo na místě rozhodovat o domnělých nárocích žalobce podle § 23 odst. 4 téhož zákona. Podle § 79 odst. 3 správního řádu si nese správní orgán i účastník své náklady. Žalobci nic nebránilo v tom, aby své nároky s odkazem na § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění vznesl „*v rámci uzavření kupní smlouvy, kterou předmětný pozemek vyvlastniteli prodat*“. K žalobcovu poukazu na nedostatky v žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení krajský soud uvedl, že i neúplnou žádostí lze řízení zahájit.

III.

[13] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní předně namítl, že krajský soud vůbec nezohlednil doplňující žalobní tvrzení z podání ze dne 4. 1. 2016. Konkrétně uvedl, že žádnou kupní a ani jinou převodní smlouvu ohledně předmětného pozemku do podání kasační stížnosti neuzavřel, tudíž napadený rozsudek vycházel z nesprávného skutkového stavu. Důvodem sporů ohledně prodeje pozemku byla jen a pouze neshoda ohledně výše finanční náhrady. Návrh kupní smlouvy obsahující plnou tržní cenu mu předložen nebyl. Stěžovatel je stále vlastníkem pozemku, který osoba zúčastněná na řízení bez jakéhokoli právního titulu okupuje a užívá k přípravným pracím pro dálnici.

[14] Stěžovatel dále uvedl, že za situace, kdy se domáhal zastavení řízení z jiného důvodu než pro zpětvzetí žádosti, mohla podjatá osoba ovlivnit výsledek řízení. Nadále trvá na tom, že řízení nemělo být nikdy zahájeno, neboť nerozporoval veřejný zájem na dostavbě dálnice, pouze se domáhal kupní ceny, na kterou měl nárok. O zastavení řízení mělo být rozhodnuto ve lhůtě 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu, a to pro vady ve zmocnění – žádost o vyvlastnění podepsal Mgr. Š., nikoliv statutární zástupce společnosti PRAGOPROJEKT, a.s., což odporuje § 33 odst. 3 správního řádu. Tato společnost navíc neoprávněně zastupovala osobu zúčastněnou na řízení ve více řízeních. Nedostatek v podobě chybného zmocnění je podle stěžovatele přednostním důvodem pro zastavení řízení. Stěžovatel dále uvedl, že osoba zúčastněná na řízení nebyla oprávněna podat žádost o vyvlastnění a správní orgán ji měl vyzvat k prokázání jejího oprávnění jednat za stát s ohledem na § 30 odst. 3 správního řádu. Taktéž se podle něj osoba zúčastněná na řízení nepokusila o dobrovolné uzavření kupní smlouvy v souladu se zákonem o vyvlastnění. Krajský soud neměl připustit rozhodování podjatých správních orgánů, které ignorovaly návrhy stěžovatele a nezabývaly se jím uplatňovanými důvody pro zastavení řízení. Krajský soud se taktéž nevěnoval tomu, zda osoba zúčastněná na řízení vystupuje v řízení jako samostatná právnická osoba, či jako nezákonně jednající organizační složka, čímž naplnil i zmatečnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[15] Stěžovatel dále tvrdil, že předmětné řízení mělo rysy jak řízení nesporného, tak sporného. Bez ohledu na charakter řízení však bylo podle něj s ohledem na § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění a jím uplatněné nároky na náhradu nákladů řízení, právního zastoupení a znaleckého posudku, povinností městského úřadu o těchto nákladech rozhodnout, a založit tak nárok stěžovatele na náhradu za „jinou újmu“ ve smyslu citovaného ustanovení, a to bez ohledu na charakter řízení. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský úřad nemohl učinit nic jiného než zastavit řízení. Dále uvedla, že ze souvisejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 5 As 52/2016 - 39, v němž též vystupoval stěžovatel, vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení neměla vrchnostenské postavení, ale byla pouhým účastníkem správního řízení, stejně jako stěžovatel. Proto se mohla nechat zastoupit jinou osobou, která byla oprávněna dále zmocnit jinou osobu. Zmocnění tedy bylo v pořádku. Navíc při zpětvzetí žádosti nebylo úkolem správního orgánu zkoumat případné vady podání, ale řízení toliko zastavit, jak již konstatoval krajský soud. Skutečnost, že stěžovatel využil svého práva a nechal se ve správním řízení zastoupit, není škodou či jinou újmou, na jejíž náhradu by měl stěžovatel nárok. Ostatně podle § 79 odst. 3 správního řádu si každý účastník nese své náklady sám.

IV.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že by krajský soud přehlédl a vůbec nezohlednil repliku stěžovatele ze dne 4. 1. 2016. Na str. 5 napadeného rozsudku totiž krajský soud výslovně tuto repliku zmínil a uvedl, že v ní stěžovatel v podstatě setrval na dosavadních žalobních bodech a rozšířil je o polemiku ohledně ceny pozemků určených pro výstavbu dálnic. Vzhledem k tomu, že krajský soud přezkoumával správní rozhodnutí o zastavení vyvlastňovacího řízení a otázka cen pozemků rozvedená v podání stěžovatele ze dne 4. 1. 2016 nebyla z tohoto hlediska relevantní, nebyl krajský soud povinen se touto polemikou blíže zabývat. Stěžovatelovy námitky vznesené v žalobě a dalších podáních krajský soud dostatečně vypořádal, a jeho odůvodnění tak nelze považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud sice nesprávně uvedl, že stěžovatel pozemek vyvlastniteli prodal, tato nepřesnost se však neprojevila v důvodech, pro které krajský soud žalobu zamítl.

[21] Stěžovatel tvrdil, že vyvlastňovací řízení nemělo být nikdy zahájeno, neboť nerozporoval veřejný zájem na dostavbě dálnice, pouze se domáhal kupní ceny, na kterou měl nárok.

[22] Podle § 18 zákona o vyvlastnění lze vyvlastňovací řízení zahájit jen na žádost vyvlastnitelů. Z § 44 odst. 1 správního řádu vyplývá, že řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

pokračování

[23] V posuzované věci není sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení podala. Tato žádost je ostatně založena ve správním spise. Řízení tedy bylo v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno již samotným doručáním žádosti městskému úřadu, který o jeho zahájení nikterak nerozhodoval ani rozhodovat nemohl. Z právní úpravy neplyne žádná souvislost mezi tím, zda stěžovatel rozporoval veřejný zájem či výši kupní ceny, a naplněním podmínek pro zahájení vyvlastňovacího řízení.

[24] Stěžovatel dále namítl chyby ve zmocnění, pro něž mělo být řízení zastaveno přednostně. Podle něj měla být žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení podepsána s ohledem na § 33 odst. 3 správního řádu statutárním zástupcem společnosti PRAGOPROJEKT, nikoli Mgr. Š.

[25] V žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení je uvedeno, že žadatelem je osoba zúčastněná na řízení, tedy Ředitelství silnic a dálnic České republiky, které je zastoupené společností PRAGOPROJEKT. Žádost je podepsána a pod podpisem je uvedeno „Mgr. R. Š. PRAGOPROJEKT a.s.“ K žádosti byla přiložena plná moc ze dne 13. 2. 2013, kterou osoba zúčastněná na řízení, zastoupená Davidem Čermákem, generálním ředitelem, udělila společnosti PRAGOPROJEKT, jednající Ing. Markem Svobodou, předsedou představenstva. Podle plné moci osoba zúčastněná na řízení zmocnila společnost PRAGOPROJEKT k tomu, aby osobu zúčastněnou na řízení zastupovala při všech jednáních a právních úkonech, které souvisejí s výkonem činnosti pro stavební akci „D11, stavba 1107 Smiřice - Jaroměř“. V plné moci je také výslovně uvedeno, že společnost PRAGOPROJEKT je oprávněna k podepisování a podávání návrhů na odnětí vlastnického práva k nemovitosti podle zákona o vyvlastnění a k jednání s dotčenými správními orgány ve věcech podaných návrhů na vyvlastnění.

[26] Dále bylo k žádosti přiloženo pověření ze dne 23. 8. 2013, kterým společnost PRAGOPROJEKT, jednající Ing. Markem Svobodou, pověřila svého zaměstnance Mgr. R. Š., aby na základě plné moci ze dne 13. 2. 2013 zastupoval společnost PRAGOPROJEKT jakožto zmocněnce osoby zúčastněné na řízení při všech jednáních a právních úkonech, které souvisejí s výkonem činnosti pro stavební akci „D11, stavba 1107 Smiřice - Jaroměř“. Mimo jiné je v pověření opět výslovně uvedeno, že je oprávněn k podepisování a podávání návrhů na odnětí vlastnického práva k nemovitosti podle zákona o vyvlastnění a k jednání s dotčenými správními orgány ve věcech podaných návrhů na vyvlastnění.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že v řízení o vyvlastnění vystupovala osoba zúčastněná na řízení jako jeho účastník (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 52/2016 - 39). V souladu s § 33 odst. 1 správního řádu se tedy mohla nechat zastupovat zmocněncem.

[28] Podle § 33 odst. 3 správního řádu může zmocněnec udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka jednala, jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

[29] Výslovné zmocnění k udělení plné moci jiné osobě v plné moci ze dne 13. 2. 2013 není. To však nebylo v daném případě potřebné, neboť se zde nejedná o případ, na který by se vztahoval § 33 odst. 3 správního řádu, tedy případ, kdy by společnost PRAGOPROJEKT udělila další – substituční – plnou moc jiné osobě, aby místo ní za osobu zúčastněnou na řízení jednala. Společnost PRAGOPROJEKT totiž pouze udělila pověření svému zaměstnanci k tomu, aby jejím jménem činil úkony v souladu s § 30 odst. 1 správního řádu a § 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“), na který § 30 odst. 1 správního řádu odkazuje v poznámce pod čarou. Podle § 21 odst. 1 písm. b) o. s. ř. za právnickou osobu může jednat též její zaměstnanec, který k tomu byl statutárním orgánem pověřen, což byl přesně tento případ.

Zástupcem osoby zúčastněné na řízení tedy byla pouze společnost PRAGOPROJEKT, což ostatně ilustruje i fakt, že této společnosti – a nikoliv Mgr. Š. či jiné osobě – byly ve vyvlastňovacím řízení doručovány veškeré písemnosti.

[30] Stěžovatel dále odkázal na nutnost prokázání oprávnění osoby zúčastněné na řízení jednat za stát podle § 30 odst. 3 správního řádu, který stanoví: „*V řízení před správním orgánem činí úkony jménem státu vedoucí organizační složky státu, příslušné podle zvláštního právního předpisu, nebo jím pověřený zaměstnanec zařazený do této nebo jiné organizační složky státu.*“ Toto ustanovení však na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť jak plyne ze závěrů rozsudku č. j. 5 As 52/2016 - 39, Ředitelství silnic a dálnic České republiky ve vyvlastňovacím řízení vystupovalo jako samostatná právnická osoba, odlišná od státu. Z toho též vyplývá, že se nejednalo o nezákonně jednající organizační složku státu, jak namítal stěžovatel.

[31] Stěžovatel namítal v této souvislosti též, že se krajský soud nezabýval splněním podmínek řízení, v čemž spatřoval zmatečnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že pokud krajský soud při zkoumání podmínek řízení z úřední povinnosti dospěje k závěru, že podmínky řízení jsou splněny, není povinen v odůvodnění rozsudku naplnění jednotlivých podmínek řízení bez konkrétní námitky vysvětlovat. V nyní posuzovaném případě podmínky řízení splněny byly, kasační důvod zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. tedy není dán.

[32] Tvrzení, že společnost PRAGOPROJEKT zastupovala osobu zúčastněnou na řízení i v jiných správních řízeních, není z hlediska platnosti zastoupení v nynějším řízení relevantní. Správní řád ostatně neobsahuje úpravu podobnou té v § 35 odst. 6 s. ř. s. a § 27 odst. 2 o. s. ř., která by správním orgánům dávala pravomoc zastoupení nepřipustit proto, že zmocněnec zastupuje účastníka řízení v různých věcech opětovně.

[33] Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že kasační námitky stěžovatele týkající se postavení osoby zúčastněné na řízení ve vyvlastňovacím řízení a zmocnění udělené společnosti PRAGOPROJEKT jsou nedůvodné.

[34] Pokud jde o námitky týkající se překročení lhůt pro vydání správních rozhodnutí, Nejvyšší správní soud připomíná, že délka správního řízení sama o sobě nezpochybňuje správnost samotného rozhodnutí vydaného na jeho konci (viz např. rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004 - 80, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*samotná délka správního řízení nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí*“). Tyto námitky tedy nejsou způsobilé ovlivnit výsledek soudního přezkumu správního rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Proto se jimi Nejvyšší správní soud po věcné stránce nezabýval.

[35] Taktéž otázky, zda se osoba zúčastněná na řízení pokusila o dobrovolné uzavření kupní smlouvy v souladu se zákonem o vyvlastnění a zda bez oprávnění užívá pozemek stěžovatele k přípravným pracím, jsou irelevantní. V nynějším řízení je přezkoumávána zákonnost postupu správních orgánů, tedy městského úřadu a žalovaného, nikoli osoby zúčastněné na řízení, která byla ve vyvlastňovacím řízení účastníkem řízení, nikoli správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 52/2016 - 39).

[36] Stěžovatel dále tvrdil, že bez ohledu na to, zda se jednalo o sporné, či nesporné řízení, měly mu správní orgány podle § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění přiznat náhradu nákladů, které v souvislosti s vyvlastňovacím řízením vynaložil.

pokračování

[37] Podle § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění platí, že „[z]astaví-li vyvlastňovací úřad vyvlastňovací řízení z důvodu zpětvzetí žádosti, je vyvlastnitel povinen nahradit vyvlastňovanému škodu a jinou újmu, která mu vznikla v souvislosti s podáním žádosti, ledaže by ke škodě nebo jiné újmě došlo i jinak.“

[38] Citované ustanovení zakládá výslovnou povinnost vyvlastnitel nahradit za výše uvedených okolností škodu a jinou újmu vyvlastňovanému. Uvedený hmotněprávní nárok však nelze ztotožnit či zaměňovat s otázkou náhrady nákladů řízení podle § 79 správního řádu. Z § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění vyplývá nárok vyvlastněného vůči vyvlastniteli, nikoli pravomoc správních orgánů vedoucích vyvlastňovací řízení o tomto nároku rozhodovat. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Praze vysloveným v usnesení ze dne 16. 12. 2016, č. j. 47 A 11/2015 - 56, podle něhož je nárok podle § 23 odst. 4 zákona o vyvlastnění nárokem soukromoprávním, uplatnitelným v občanskoprávním řízení. Z výše uvedeného tudíž plyne, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou, pokud o tomto stěžovatelském nároku v rámci správního řízení nerozhodovaly.

[39] Konečně ke stěžovatelem tvrzené podjatosti úředních osob správních orgánů Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[40] Dne 5. 1. 2015 stěžovatel vznesl vůči všem pracovníkům městského úřadu a všem pracovníkům žalovaného námitku podjatosti, neboť podle něj bylo jejich rozhodování evidentně ovlivněno hejtmanem Královéhradeckého kraje Lubomírem Francem. Toto ovlivňování vyvodil stěžovatel z článku „*Politiky zarážejí šneč tempo stavby D11, Poláci slibují raketovou akci*“, zveřejněného dne 9. 12. 2014 na serveru www.idnes.cz, podle něhož měl hejtman mj. uvést: „*Výkup největší části pozemků je v jednání s jejich majiteli. V sedmi případech dojde k vyvlastnění. (...) Jsem spokojen s nasazením všech pracovníků ŘSD. Spolupráce ŘSD, kraje a úřadů měst Jaroměř a Hradec je dobrá. (...) V optimistické variantě budou pozemky vyvlastněny a vykoupeny v polovině roku 2015.*“

[41] Dne 15. 1. 2015 městský úřad požádal o stanovisko žalovaného k uplatněné námitce. Žalovaný uvedl, že jeho úředníci neměli nijak nařízeno, jak o věci rozhodnout. Podle žalovaného by mělo o námitce podjatosti rozhodnout Ministerstvo pro místní rozvoj. To ovšem o postoupené námitce nerozhodlo, protože dospělo k závěru, že v daném případě nebyly splněny důvody pro delegaci námitky podjatosti. Žalovaný pak dne 19. 3. 2015 námitku podjatosti postoupil zpět k rozhodnutí městskému úřadu. Dne 22. 4. 2015 však osoba zúčastněná na řízení vzala žádost zpět. Městský úřad řízení s ohledem na toto zpětvzetí dne 23. 6. 2015 zastavil, aniž by o námitce formálně rozhodl.

[42] Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány pochybily, pokud formálně nerozhodly o vznesené námitce podjatosti; ve věci tak rozhodly osoby, jejichž podjatost byla spolu s dalšími osobami stěžovatelem namítána. Zároveň se však nejedná o vadu, která by za skutkových okolností tohoto případu byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, potažmo obou správních rozhodnutí (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33, bod 41). V prvé řadě je totiž na místě konstatovat, že z citovaných výroků hejtmana Královéhradeckého kraje nelze podle Nejvyššího správního soudu bez dalšího usuzovat na podjatost úředních osob, které v nynější věci rozhodovaly. Zároveň je třeba zdůraznit, že předmětné řízení bylo zastaveno, čili k žádnému vyvlastnění pozemku stěžovatele nedošlo, a výsledek řízení tedy vyzněl v jeho prospěch. Jiný důvod pro zastavení řízení zde nebyl, jak bylo vyloženo výše. Zastavení řízení navíc není rozhodnutím meritorním, kterým by byla určována práva a povinnosti stěžovatele. Za této situace by bylo přespříliš formalistické a rozporné s principem procesní ekonomie, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek, rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí městského úřadu jen proto,

aby bylo o námitce podjatosti formálně rozhodnuto, načež by bylo vydáno nové rozhodnutí o zastavení řízení s nepochybně tímž obsahem.

[43] Kasační stížnost tedy není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední zamítl.

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu